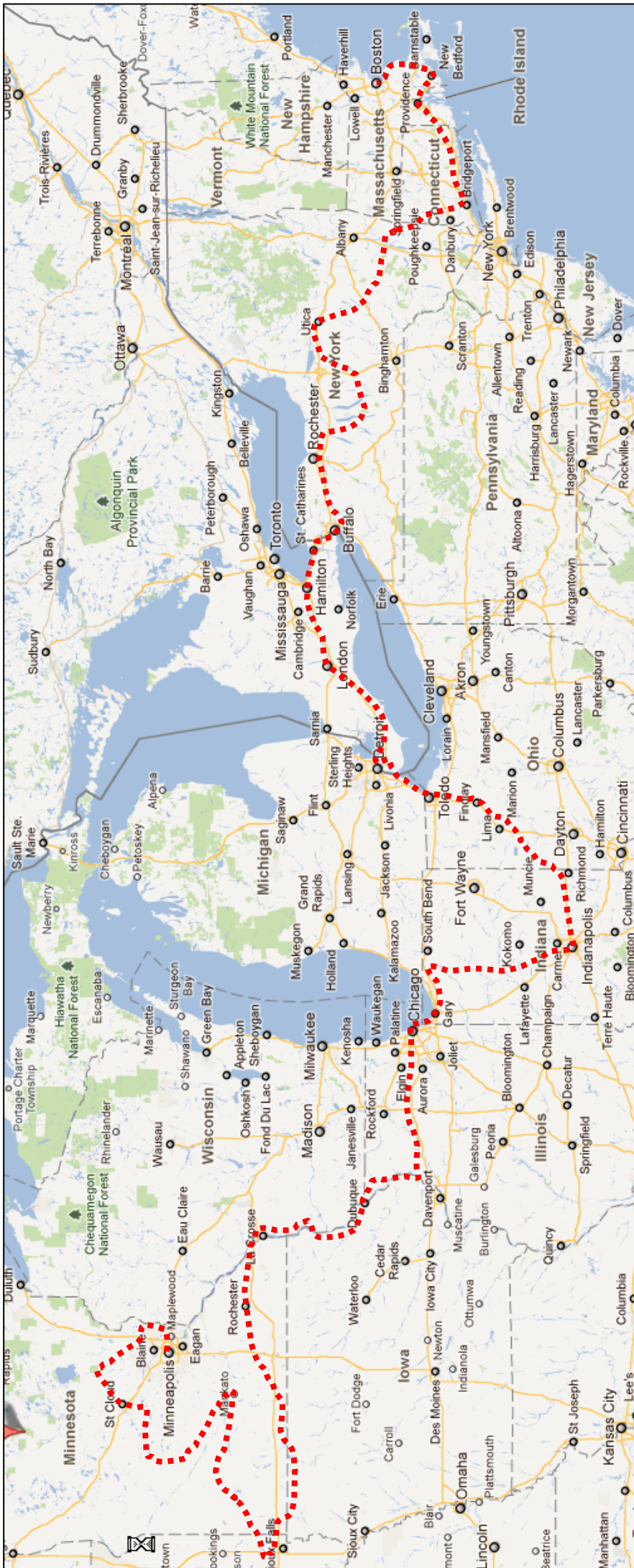

**INDIANKLUBBENS MEDLEMSRESA
USA - 2012
NORDÖSTRA SKOGSLANDEN
MINNEAPOLIS TILL BOSTON**

INDIANKLUBBENS MEDLEMSRESA TILL NORDÖSTRA USA AUGUSTI 2012 rev 0

Utkast beskrivande den ungefärliga resvägen. Ska alltså endast ses som en ungefärlig skiss. Det finns inga detaljer i den, men den anger den ungefärliga sträckningen.

MED INDIANKLUBBEN TILL NORDÖSTRA USA 2012

Som vi skrev i vårt prospekt inför årets medlemsresa till de nordöstra delarna av USA, så har den här resan varit lite annorlunda än de tidigare på ett flertal olika sätt. Vi skrev då :

"Vi kommer att uppleva en väsentligt annorlunda natur under den här resan – jämfört med tidigare resor. Och vi kommer att röra oss i betydligt mera tätbefolkade områden. Större städer och byar, mycket mera jordbruksland till skillnad från de öppna gräsvidder och bergsområden vi vant oss vid sedan tidigare resor. Mycket mera biltrafik och vägar av en helt annan dimension och utformning. En hel del tullvägar och mångfiliga motorvägar. Verkliga storstäder - och då menar jag inte bara stora städer, utan "storstäder" i dess rätta bemärkelse. Minneapolis, Chicago, Detroit och Boston bland andra. Vi ska också passa på att göra ett kort besök i Kanada och får därför passera tullstationer och gränskontroller. Ännu en ny upplevelse alltså."

Och så har det också blivit. Nya miljöer. En natur som förvisso till stor del liknar den vi är vana vid här hemma. En natur som inte är lika dramatisk och intressant som bergen i väster. En natur som i långa stycken kanske till och med uppfattas som lite "långtråkig". Oändliga majsfält och dito fält med sojabönor har dominerat i ett tämligen platt landskap. Men ibland omväxlat med mera kuperade partier med vackra ekskogar och lummiga floddalar med ett rikt djurliv. Betydligt tätare mellan städer och gårdar, som genomgående dessutom varit större.

Nu har det här alltså inte varit någon överraskning. Vi visste det redan från början och det har också funnits många positiva saker, som med råge har uppvägt eventuella negativa upplevelser. Den oerhört rika förekomsten av historiskt intressanta platser har varit nästan "jobbig", när man suttit och försökt planera in så mycket som möjligt av det i resan. Vi har under den här 560 mil långa resan stannat vid inte mindre än åttiotalet sådana intressanta platser. Att jämföra med 63 platser på den förra resan, som ändå sträckte sig över 665 mil. "Besöksintensiteten" - om man räknar den i antal besök per avverkad mil - har alltså varit 50 % högre! Det här har naturligtvis ställt större krav på tidsdisciplin, men allt har gått bra och alla har lojalt fogat sig i alla krav på att hålla tider.

Som vanligt, kan man säga, att vissa av de planerade besöken har visat sig vara mindre intressanta, än man i förväg hade förväntat sig. Men i gengäld har det funnits så många andra positiva upplevelser, där man gärna hade stannat kvar lite längre. I stort sett har dock alla planerade aktiviteter kunnat genomföras och de få som har fått utgå har inte upplevts som "missade" i någon större omfattning. Och några "oplanerade" har i stället tillkommit.

De indiankulturer vi kommit i kontakt med har också varit annorlunda, jämfört med de vi tidigare mött ute på slätterna, eller i nordväst, eller i sydväst. Annorlunda genom att deras storhetstid ligger hundra till tvåhundra år längre tillbaka i historien och därför inte finns kvar i synligt skick på samma sätt de vi tidigare träffat på. Men spåren efter dem i form av minnesmärken, kulturparker och museer har varit så rikliga, att vi ändå har lyckats få en god bild av alla dessa folk, som för många kanske inte var så kända innan resan. Det ska också sägas, att vi under den här resan träffat om möjligt ännu flera personligheter med rötter i ursprungsbefolkningen. Personer som var och en, på ett mycket engagerat och personligt sätt, givit oss målande inblickar i sina respektive folks liv och leverne.

Det här gäller faktiskt inte bara indianska personer, utan i hög grad också duktiga och engagerade vita som har ställt upp och visat, berättat och förklarat allt om historia, kultur och livsförutsättningar. Vi har aldrig under någon tidigare resa engagerat så många lokala guider som under denna. Något som verkligen har bidragit till att informationen blivit fullödlig. Genom att vi själva i bussen dessutom har hållit inte mindre än drygt 110 föredrag om platser, händelser och företeelser, så får man nog säga att alla synintryck också har kompletterats med en riklig muntlig information, vilket vi hoppas har givit en fullödlig upplevelse, även om kunskapen - som i mitt eget fall - inte alltid har varit så ingående från början. Jag själv känner att jag nu vet oerhört mycket mera och har genom den här resan fått en helt ny bild av de nordöstra skogslanden. Hoppas att flera känner så.

Dag 1. Avresedagen; Skandinavien - Minneapolis

Tisdag 7 augusti

Resan över Atlanten företogs med flygbolaget Icelandair och var den tidsmässigt kortaste och tidseffektivaste vi någonsin gjort. Totalt 29 deltagare från Sverige och Norge strålade samman i Reykjavik för hoppet över till Minneapolis, som blev startpunkt för vår bussresa. Inpassagen i landet gick utan problem (förutom att jag inte fick någon stämpel i mitt pass!!! Vilket skulle visa sig ödesdigert senare...) och bussen fanns på plats, så det dröjde inte länge förrän vi var inkvarterade på vårt första hotell, ett Comfort Inn i Bloomington, som är en stadsdel i södra Minneapolis, bara någon knapp mil från flygplatsen.

Nu kunde så äventyret börja. En bussresa som totalt skulle ta oss 560 mil genom 12 amerikanska delstater och även inrymma en liten avstickare upp i Kanada. En resa som alltså startade i Minneapolis och först tog oss ett antal mil

västerut, mot kanten av prärien i gränslanden mellan Minnesota och South Dakota, för att först därefter vända mot öster och inte sluta förrän ute vid Atlantkusten, i storstaden Boston.

Dag 2. Minneapolis MN till Forest Lake MN; 12,3 mil

Onsdag 8 augusti (09:15 – 16:50)

Efter en behaglig natt i Minneapolis, så var det alltså dags för vårt äventyr att börja. Ett första stopp skulle ske redan i tvillingstaden St. Paul. Här finns det som ännu är kvar av den relativt tidiga militärposten, Fort Snelling. Och det är en verkligt imponerande anläggning. Fortet som skapades redan 1824, för att vara en länk i den kedja av försvarsverk som skulle bevaka det man då kallade The Frontier, "Vildmarksgränsen", bortom vilken man föreställde sig att indianerna skulle få hålla till. Ett fort som faktiskt har varit i bruk ända in i vår tid och som därefter till viss del nu restaurerats till sitt ursprungliga utseende. Det här är idag en plats där man kan uppleva så kallad "living history", innebärande handgripliga demonstrationer av hur det fungerade här för nästan tvåhundra år sedan. Vi fick faktiskt uppleva såväl vaktavlösning som flagghissning och dessutom hinna få en redogörelse för såväl den militära som den civila delen. Den senare genom intressanta demonstrationer av livet för såväl postens smed som den civila tvätterskan och hennes arbete. Egentligen öppnar man inte här förrän klockan tio, men för att få vårt omfattande tidsschema att gå ihop, hade vi bett dem att öppna tidigare för oss. Allt hade fungerat. Vi var väntade och kunde, så fort vi lyckats få hela gruppen att passera förbi den innanför ingången så strategiskt placerade giftshopen, bänka oss i filmsalen för att se en intressant introduktionsfilm om fortet, dess historia och betydelse.

Även om det här var en god början på studiet av Minnesotas krigshistoria, vilken vi skulle komma att inventera mera i detalj de kommande dagarna, så var dagens program huvudsakligen inriktat mot det vi kallar "Svenskbygderna" och den bild vi har fått av den svenska invandringen hit för 150 år sedan genom Vilhelm Mobergs utvandrarepos. Så från Fort Snelling bar det norrut, mot Chisago Lake och de andra platser där Moberg placerade Karl-Oskar och Kristina i sin romanberättelse. På väg dit upp fick vi oss också till livs en uttömmande berättelse om den kanske förste svenska invandraren här – Jacob Fahlström – och hans fantastiska livsöde. På vägen ut ur St. Paul kunde vi, när vi passerade förbi, peka ut det minnesmonument man rest här till hans minne. Trafiken tillät oss tyvärr inte att stanna då det inte fanns någon parkeringsmöjlighet med en stor buss.

Så närmade vi oss den lilla staden Scandia. Här hade vi beställt lunch på stadens lilla kafé. Och vad äter man då här? Jo, svenska köttbullar naturligtvis! Det smakade riktigt bra. Överallt här ser man svenska symboler – flaggor, dalahästar och allt annat som hänger samman med svenskbilden. Under tiden vi avnjöt vår lunch, passade vädergudarna på att duscha av naturen. För övrigt en av de få regnskurarna vi hade under hela resan.

Bara några hundra meter längre bort ligger så platsen för vårt nästa stopp. Gammelgardens Museum. Också här var vi väntade och vi togs emot av två svensktalande damer, som berättade om museet och visade oss runt i de olika byggnaderna. Naturligtvis fanns här också en giftshop, så det stod rätt snart klart, att vi här skulle få problem med tiden till nästa stopp. För även där var vi väntade och hade en tid att passa. Så vad göra? Att hålla tiden dit var viktigt, så beslutet fick bli att köra förbi den lilla kyrkogård, som Vilhelm Moberg haft som förebild för den plats där Karl-Oskar fick begrava sin Kristina. Vi hann ändå få en skytt av den lilla begravningsplatsen, med sina gamla gravstenar, när vi på smala vägar tog oss upp till nästa besöksplats, hembygds museet "Nya Duvemåla", eller som amerikanerna själva säger,

"The Karl-Oskar House". Vi hittade dit efter att först

faktiskt ha kört förbi avfarten till den lilla gården. Här väntade oss en stor överraskning. På gårdsplanen möttes vi av säkert ett helt dussin äldre svenskättlingar, med staden Lindstroms borgmästare, Keith Carlson och representanter för Chisago County Historical Society i spetsen. Och varmare och hjärtligare mottagande får man leta efter. Förutom att berätta om och visa oss huset, med sina gamla inventarier, bjöd man på kaffe. Damerna hade bakat sju sorters

småkakor i traditionell "Swedish" anda och kaffekalaset på gården blev både hjärtligt och uppsluppet. Jag tror att våra värdar tyckte det var minst lika skojigt som vi. Det var nästan lite rörande att höra, hur de så gärna ville prata svenska och ville berätta om allt.

Borgmästaren tog oss sedan med ner i staden och visade oss vägen till den staty som man här rest av Karl-Oskar och Kristina. Efter några snabba bilder av statyn och av vattentornet i form av en kaffepanna, var det bara att hasta vidare till nästa minnesmärke. Nu var dagens tidsschema visserligen definitivt spräckt. Men å andra sidan hade vi inte så långt kvar till vår nästa övernattnings. Och jag är övertygad om, att ingen i gruppen hade velat att vi skulle bryta upp tidigare från det hjärtliga kaffekalaset.

Ännu ett stopp skulle trots allt hinnas med. I Chisago City har man låtit resa en staty över Vilhelm Moberg, där han står med sin cykel och ser sig omkring. Också här skulle det plåtas naturligtvis. Men väl framme upptäcker vi till vår bestörtning, att någon utnyttjat statyn som en stolpe för en stor skylt med något reklambudskap som jag redan har glömt. Hur kan man bara göra så? Det här måste väl vara något typiskt amerikanskt ändå... Allt för att föra fram sitt budskap. Något viktigare finns naturligtvis inte för en amerikan... Men ändå! Det här innebar att vårt fotograferande försvårades. Men å andra sidan kanske vi tjänade in några av de tidigare förlorade minuterna. En gammal järnvägsvagn, som också stod i samma park, tilldrog sig nästan lika stort intresse som gubben Moberg. Men det må väl vara... Dagen var ju långt liden och vi har väl inte riktigt hunnit få upp flåset än. Så kanske blev det här sista stoppet lite avslaget.

Övernattning skulle i alla fall ske på ett Americinn Motel, i staden Forest Lake.

Dag 3. Forest Lake MN till St.Cloud MN; 26,5 mil

Torsdag 9 augusti (09:30 – 16:20).

Dagen skulle komma att vara som något av en förberedelse för det stora tema vi hade planerat för vårt besök i staten Minnesota. Nämligen det stora indianupproret i staten 1862. Vi skulle nu förbereda oss lite genom att titta tillbaka på områdets historia och på de indianer som var de ursprungliga inneånarna. Rent logiskt borde man ju då börja med indianerna som fanns här långt innan området blev en delstat inom den senare tidens landherrars livsform och administrativa organisation. Men de geografiska förutsättningarna gjorde att vår färdväg först förde oss till områden, där vi fick ta del av de förutsättningar som uppstod, när de vita först kom till området. Den förutsättningen som stavs pälshandel. En spännande historia i en spännande tid. En historia som involverade vita från flera olika nationaliteter och bakgrunder. En historia som egentligen inte alls innebar någon egentlig konflikt med ursprungsbefolkningen.

Vårt första besök blev alltså vid en pälshandelsstation. The Northwest Fur Company är på samma gång som det är en replik av en riktig pälshandelsstation också en "living history"-anläggning, där kunniga människor demonstrerar och informerar om hur livet var på en sådan station under 1700-talet och början av 1800-talet. Och de människor vi hade turen att träffa var verkliga proffs. Vi fick en helt fantastisk presentation av livet på en handelsstation och fick svar på många frågor. Själva anläggningen var också intressant med många föremål från den här tidsperioden.

Efter en första, stärkande...? hamburgare på McDonalds, i Pine City, (det skulle komma att bli flera) kunde vi så ta oss norrut till sjön Mille Lacs och ojibweindianernas fina museum i byn Onamia. Även här var vi väntade och vi fick en mycket intressant guidning av Bradley Sam, själv ojibweindian och "program supervisor" vid Minnesota Historical Society's, Mille Lacs Indian Museum & Trading Post. Bradley tog oss med in i museets centrala rum, som kallas "The Four Seasons Room". Här kan man följa ojibweindianernas liv genom årets fyra årstider i fyra oerhört välgjorda dioramor, med personligt formade dockor i naturlig storlek (en av dockorna var skulpterad med Bradleys egen farfar som förebild) utplacerade i respektive årstids livsrum, där man kan se hur deras år indelades i olika aktiviteter efter

naturens svängningar. Dioramor som innehöll mängder av intressanta föremål och som kompletterades av de mest fantastiska bakgrundsfonder målade av en skicklig paintbrushmålare från Arizona.

Om nu besöket i själva museet var givande, så var nog besöket i huset bredvid minst lika lockande och engagerande. En "riktig" Trading Post! Och det här var kanske den mest välsorterade giftshopen längs hela vår resväg. Här fanns verkligen intressanta saker, till priser som inte var helt oöverstigligen. Bussens bagageutrymme fylldes snabbt på med åtskilliga påsar. Och naturligtvis tog det mera tid än vi hade räknat med. Men det gjorde inte så mycket, då det nu bara återstod den timplånga färden ner till staden St. Cloud och vår nästa övernattnings. Staden St. Cloud är Minnesotas tredje

största stad och hotellet, Best Western Kelly Inn var både stort och fint, där det låg vackert placerat alldeles intill den mäktiga Mississippifloden.

Dag 4. St.Cloud MN till New Ulm MN; 37,7 mil

Fredag 10 augusti (08:00 – 17:35).

Efter en lugn början ökades nu tempot i resan med en betydligt längre dagsetapp och med flera besökspunkter längs vägen. Det var nu vi skulle påbörja uppföljningen av de dramatiska händelser som utspelade sig här i statens sydvästliga delar för nästan på dagen 150 år sedan. Nämligen det stora siouxupproret. Vi skulle under de närmast kommande dagarna skapa oss en bild av kriget och dess konsekvenser genom att besöka så många som möjligt av de platser där betydande händelser i kriget hade utspelat sig. Det går visserligen inte att lägga en sådan här resa så att man upplever platserna i tidskronologisk ordning, men genom omfattande föredrag och fylliga guidningar på många av platserna kunde vi ändå skapa oss en tämligen god helhetsbild.

Då vi nu befann oss i den nordligare delen av krigsområdet, var det naturligt att berätta om och besöka de minnesplatser som beskriver de skandinaviska nybyggarnas dramatiska upplevelser i Kandiyohi County. Det första minnesmärket på kyrkogården, Lebanon Cemetery, lyckades vi aldrig hitta, men i Monson State Park kunde vi besöka såväl pampigt monument som en restaurerad nybyggarstuga från tiden. Även monumentet vid Acton, som berättar om själva krigsutbrottet, kunde vi ta oss fram till, trots att det låg inne på en gård i änden av en smal landsortsväg och en gårdsinfart som definitivt inte var gjord för bussar.

Omfattande föredrag under dagen berättade om såväl svenska som norska nybyggares öden under krigsdagarna, samt om själva krigsutbrottet och om de indianska folk som kom att bli berörda av händelserna.

I staden Hutchinson var det så åter dags att besöka snabbmatsfarbrorn med det skotska namnet, efter att vi utanför staden först helt kort stannat till vid den minnessten som utmärker platsen där indianernas huvudledare, Little Crow, mördades efter kriget.

Från platsen där kriget började (Acton) gick färden så till den plats där man kan säga att ordningen – med amerikanska ögon sett – återställdes. Nämligen staden Mankato, vid Minnesotaflodens stora krök. Här utkrävde de vita sin gruvliga hämnd på indianerna, efter att kriget var slut. En hämnd som tog sig formen av en dramatisk massavrättning av 38, mer eller mindre skyldiga indianer, i en gemensamhetsgalge på en central plats i staden, inför en stor skara nyfikna åskådare, som vaktades av en ännu större skara utkommenderade soldater. Det blev till den största massavrättning som någonsin ägt rum i USA och har alltsedan dess lämnat tämligen bittra spår efter sig. Spår som ännu idag, när frågan om hur 150-årsminnet av kriget skulle uppmärksammas, med stor tydlighet på nytt kom i dagen i debatten om hur ett sådant firande skulle gå till, eller om det ens skulle uppmärksammas. Den minnestavla som till relativt nyligen funnits på platsen och som i sin utformning ansetts framhäva ståndpunkten, att avrättningen varit rättvis och välmotiverad, har emellertid försvunnit under mystiska omständigheter och i stället har en liten park inrättats. En park som givits namnet "Reconciliation Park" och där man nu har placerat några mer eller mindre anskrämliga betongskulpturer av dels en indian och dessutom en förskräcklig buffel. Man kan ju undra, hur stadens styrande har tänkt sig att dessa märkliga cementbeläten skulle återskapa någon samlevnadstro och förlåtelse folkgrupperna emellan. Besöket här lämnade därför snarast en känsla av undran och besvikelse efter sig. När man samtidigt vet, att det tidigare minnesmärket fraktats bort i all hemlighet och försvunnit under mystiska former och att det finns folk som fortfarande ifrågasätter rätten att göra så, ja då undrar man hur det egentligen står till med det mänskliga perspektivet.

En sista aktivitet skulle hinnas med, innan vi kunde inkvarteras på vårt Microtell i New Ulm. I staden, med det tyskklingande namnet, hade vi stämt träff med Terry Sveine, från "New Ulm Convention and Visitors Bureau (CVB)", som lovat guida oss runt i stadens centrala delar och berätta om hur kriget drabbade den lilla staden New Ulm. Och det här skulle visa sig bli till en riktig höjdpunkt. Något som man redan från början borde ha kunnat räkna ut, med hänsyn tagen till hur engagerat och omfattande han försökt att arrangera vårt besök och hur mycket tid han redan lagt ned på att skapa ett program för oss under de här eftermiddagstimmarna. Att han sedan visade sig vara en person med stor kunskap om historien och med en härlig förmåga att berätta den, gjorde ju inte saken sämre. Det blev till ett par timmars varm, men intressant rundvandring i

stadens centrala delar, där striderna hade stått som hårdast under kriget. Terry själv torkade svetten ur pannan åtskilliga gånger. I de efterhandskontakter vi haft med den gode Terry, har det framkommit, att han tyckte att vi var: "den mest kunniga och intresserade grupp han någonsin guidat". Det får vi väl ändå ta som ett glädjande erkännande av vår sammanslutnings seriositet.

Här fick vi sedan också, på biblioteket, se den gamla filmen "The Dakota Conflict". Jag trodde nog att man hade gjort en ny film nu till 150-årsjubileet, men den här filmen har jag redan haft i min ägo i många år. Nu gör det inte så mycket, för filmen är bra. Så ingen skugga ska falla över den historiska föreningen för det.

Dag 5. Utflykt från New Ulm MN; 14,8 mil

Lördag 11 augusti (08:00 – 13:20, med ytterligare aktiviteter i New Ulm).

Det här var ett av de två tillfällen där vi övernattade på samma plats två nätter i rad. Vi gjorde nämligen bara en liten utflykt från New Ulm den här dagen, för att på eftermiddagen återvända till staden för en lunch och sedan ett besök på museet i staden, som drivs av Brown County Historical Society.

Tanken var att vi först skulle ha kört till platsen för slaget vid Birch Coulee. Nu råkade vi dock ta fel väg ut ur staden, varför vi kom förbi en annan minnesvärd plats från kriget, som vi egentligen skulle ha besökt först nästa dag. Nu hade det inte någon betydelse, då vi bara kastade om programmets turordning en aning. Alltnog, vi började dagen med ett stopp vid det pampiga minnesmärket över det femtiotal nybyggare som under krigets begynnelse fick sätta livet till i Milford County. Sedan var det raka vägen till platsen för det blodiga slaget vid Birch Coulee. Platsen där indianerna utsatte de militära styrkorna för en nästan två dagar lång belägring är väl utmärkt, med tydliga informationstavlor längs den iordningställda vandrings slingan runt slagfältet. Här har man också placerat ut toaletter, vilket kom väl till pass för en del. Vägen in till slagfältet är dock betydligt sämre markerad och vägen i sig är definitivt inte gjord med tanke på stora bussar. Allt gick dock väl till slut och det blev ett bra besök.

Därefter tog vi oss till platsen för Nedre Agenturen. Det var här kriget på allvar tog sin början den 18 augusti 1862. Vi kom alltså till platsen endast sju dagar före den egentliga 150-årsdagen. Här finns, förutom ett litet museum med giftshop, också det stenhus kvar som utgjorde agenturens förrådsbyggnad. Ett hus som nu förevisades för oss av en siouxindiansk ättling, Anthony Morse, som berättade dess historia.

Därefter var turen kommen till Fort Ridgely, militärposten som utsattes för två häftiga angrepp från indianerna under den första veckan av kriget. Här togs vi emot av platschefen, Nancy Zempel, som genast introducerade oss för en annan grupp människor. Det visade sig vara en stor grupp svenskättlingar, som nu hade mött upp och var ivriga att få berätta för oss om svenskheten i området. Något som vi blev lite tagna på sängen av, då vi dels inte hade förväntat oss något sådant och dessutom blev bekymrade för tiden, då vi redan var lite sena i vårt tidsschema och naturligtvis i första hand var här för att uppleva själva fortet och få ta del av dess historia. Vi hade nämligen ytterligare en tid att passa inne i New Ulm senare på dagen och det här höll på att alldeles ställa till det för oss. Så pass att vi till slut var tvungna att be om ursäkt för att vi tyvärr inte hade tid att lyssna på utläggningar om svenska folkdräkter och liknande, utan nu behövde få lite tid för att besöka fortets museum och gå runt i resterna av anläggningen. Våra värdar såg till en början lite snopna ut, men det hela slutade ändå i en allmänt uppsluppen stämning, sedan handeln i giftshopen inbringat goda inkomster för organisationen Fort Ridgely Historic Site och gruppen av svenskättlingar under tiden blivit informerade om vilka vi var och vilka intressen det var som egentligen fört oss till platsen. De följde oss sedan under muntert samspråk ut till bussen och med David K. Nelson i spetsen önskade oss fortsatt lycklig resa.

En resa som närmast tog oss tillbaka till staden New Ulm, efter att vi beslutat oss för att slopa ett planerat besök vid Harkin Store, en gammaldags lanthandel från mitten av 1800-talet. Därigenom kunde vi ta igen lite av den förlorade tiden och genom att vi redan hade föraviserat lunchen och bokat bord på en restaurang i staden, så klarade vi faktiskt tidsgränsen till vårt nästa besök exakt på minuten. Vilket dock inte chefen för Brown Count Historical Societies museum gjort. Det kom därför att dröja ytterligare ett antal minuter innan man lyckats leta reda på honom och han kom och hälsade oss välkommen. Tyvärr fick vi inte gå runt själva här i museet, utan han skulle guida oss runt och stanna och berätta om olika saker i utställningen. Det gjorde besöket en aning misslyckat, då de saker vi huvudsakligen var intresserade blev rätt ytligt behandlade på bekostnad av mera ointressanta objekt. Dessutom hade man trots lång planering inte lyckats färdigställa den planerade utställningen om själva kriget, vilket var det vi i första hand hade sett fram emot. Högst märkligt med mindre än en vecka kvar till att 150-årsjubileet skulle startas. Behållningen för de flesta tror jag därför blev det oplanerade mötet med en lokal konstnär, som hade i uppdrag att måla ett antal historiska motiv som skulle ingå i utställningen om kriget.

Resten av dagen var avsatt för fritt disponerande och jag vet att en del klättrade uppför den branta backen i värmen för att fotografera det stora minnesmonument som staden har rest mitt i gatan till minne över offren för kriget. Det så kallade "Defenders Monument". Eller kanske till och med ännu längre upp till det pampiga monumentet kallat "Herman the German". Dagen hade trots allt blivit tämligen lyckad, även om det inte blev riktigt som en provad

programmakare hade tänkt sig. Men så är det ibland på en så här pass omfattande resa. Alla verkade nöjda och "vädret var i alla fall bra"...

Dag 6. New Ulm MN till Marshall MN; 26,6 mil

Söndag 12 augusti (08:00 – 17:25).

Den här dagen var vi så nästan tillbaka i det planerade programmet igen. En plan som föreskrev att vi skulle ta vägen om Milfordmonumentet. Men det hade vi ju klarat av dagen innan, så därför blev det raka vägen upp till Wood Lake Battlefield, platsen för krigsslutet, i stället. Även här finns en stor stenobelisk placerad i en liten park, som man inte ser förrän man har åkt förbi. Men uppmärksamma resenärer såg skylten och hojtade till så att vi kunde vända tillbaka och få våra fotografier. Lite lätt regn gjorde att stoppet inte blev längre än nödvändigt. Själva slagfältet är inte tillgängligt och man kan inte se annat än minnesmärket.

Även om vi visste att det inte skulle vara öppet så beslutade vi nu att ändå åka ut till platsen för den Övre Agenturen. Inte heller här är tillfartsvägen dimensionerad för stora bussar, men med hjälp av en park ranger, som just råkade komma förbi, lyckades vi ändå ta oss fram. Det som finns här är i princip bara själva platsen där agenturen låg. Här har man ändå låtit återupprusta det stora stenhus som en gång var agenturpersonalens bostäder. Huset är dock inte öppet för besökare och innehåller heller inget av historiskt värde. Platsen för det förrådsmagasin, där indianerna fick sina avtalsransoner utdelade och som man strax före krigsutbrottet bröt sig in i och senare tände eld på, finns utmärkt, men huset är inte återuppfört. Platsen ser dock fortfarande ut som den gjorde för 150 år sedan och man känner att man här är på historisk mark. Det var just här som siouxindianen Chaska och hans släktingar samlade ihop och skyddade ett sextioåldrigt vita flyktingar undan de krigiska upprorsmakarna under krigets första dagar. En välgärning, som han dock senare "belönades" för, genom att vara en av de trettioåttio som hängdes i Mankato!

Efter Upper Agency blev det lite omkastningar i programmet igen. Regnet tilltog och planerat stopp i Granit Falls för besök på Yellow Medicine County Museum slopades då vi inte hade fått någon kontakt med museet. Den planerade lunchen i Granit Falls byttes därför också snabbt ut mot ett besök på Subway i Montevideo (det Montevideo som ligger i Minnesota alltså) och sedan tog vi oss snabbt upp till den gamla kyrkan vid Lac Qui Parle Mission. Det är Minnesotas äldsta träkyrka och här kan man ringa i kyrkklockan (om man tycker det är skojigt - och det var det några som tyckte, undertecknad bland andra). Regnet gjorde att ett besök i Camp Release State Park också slopades. I stället gick färden söderut, mot området kring Lake Shetek, där mycket dramatiska händelser utspelade sig under kriget. Väl inne i Lake Shetek State Park stannade vi först till vid den tyska nybyggarfamiljen Kochs stuga, som har bevarats och åter satts upp på sin ursprungliga plats. Regnet hade upphört och här kunde vi se hur en nybyggarfamilj levde på 1860-talet. Efter att ha åkt på smala grusvägar genom i stort sett hela parken, nådde vi så småningom fram till utfarten, där också ett stort monument har rests för att minna om de dramatiska händelserna i det här området.

Sedan återstod egentligen inget mera än att köra ner till staden Marshall och nästa övernattningsplats. Men genom att vi hade uteslutit vissa planerade stopp tidigare, så hade vi lite tid över och nu bestämdes det att göra en avstickare till något som heter Jeffers Petroglyphs Historic Site. En relativt nyanlagd plats (1998) där man har frilagt ett antal hällristningar och byggt ett stort, fint Visitor Center, liknande vår motsvarighet Vitlycke Museum och de berömda hällristningarna i Tanumshede, i Bohuslän. Här hade regnet tilltagit igen, men ett antal strapastståligen drog på sig regnkläderna och vandrade iväg den dryga kilometern fram och tillbaka till en del av de frilagda berghällarna, medan andra stannade kvar inomhus och studerade utställningarna och inventerade giftshopen.

Därmed avslutades dagen och Comfort Inn i staden Marshall väntade för en övernattningsplats.

Dag 7. Marshall MN till Jackson MN; 39,9 mil

Måndag 13 augusti (08:00 – 16:15).

Återigen var himlen blå och nu börjar vi få upp blåset. Den här dagen skulle vi nå den västligaste punkten under resan. Och på väg dit kunde man tydligt se hur Minnesotas mer eller mindre skogklädda, mjuka gräskullar sakta övergick i präriens öppnare och flackare landskap. Vi passerade Minnesotas västra gräns och kom in i staten South Dakota, där målet för vårt första stopp var indianreservatet Flandreau Indian Reservation. Här lever ättlingar till de Santeesiouxer som fördrevs från Minnesota efter kriget 1862. Och här, på en liten kyrkogård utanför staden Flandreau, ligger

indianernas huvudledare, Little Crow, begravd. Det var inga svårigheter att hitta graven och solen sken och alla missar och omkastningar i programmet var nu bortglömda. Nu var vi på gång...

Så vände vi tillbaka mot Minnesota igen. Nästa stopp hade nog många sett fram emot. Vi skulle till Pipestone National Monument. Sandstensbrottet där indianerna bryter den röda stenen till sina pipor. Själva anläggningen är imponerande med stort museum och där såg vi först en intressant film. Sedan var det dags att vandra ut i själva pipstensbrottet. Jag hade nog föreställt mig något mycket större. Ett slags centralt dagbrott där man tydligt kunde se hur berget var format och hur man bröt just den röda Catliniten. Men så ser det inte ut. Man går längs en asfalterad gångstig, som först tar besökaren igenom tämligen täta buskage, för att sedan komma upp mot högre liggande klippformationer. Men man ser inget stort stenbrott. Lite längre fram kommer man dock efterhand fram till mindre gropar, där man kan se att det har knackats loss sten ur berget och det ligger rester av lösknackat berg uppkastat i högar. Ett flertal sådana gropar passerades, där det på en plats även låg kvar brytningsredskap i form av hammare, släggor, spett, mejslar och skyfflar. Allt görs tydligen bara i liten skala och helt för hand. Jag trodde det hela var betydligt större. Men solen stekte och nu var det varmt och myggen drev nog på stegen en aning för att snabbare komma in i Visitor Centret igen. En välsorterad giftshop inventerades och ett par hantverkare visade vid sina arbetsplatser hur det gick till att tillverka pipor. Jag har inga bilder härifrån, så tydligen var det inte tillåtet att ta foton i museet. Men jag kommer inte ihåg så säkert...

Efter Pipestone var vi nu definitivt på väg österut. Här är det lite av transportsträcka. Men efter omkring 20 mil så viker vi av söderut och passerar för ett kort ögonblick in i staten Iowa. Här vid Okobji Lake och Spirit Lake inträffade ett isolerat krigsutbrott 1857, när den avskydde siouxledaren Inkpaduta startade ett alldeles krig mot nybyggarna i trakten. Mycket blod flöt, men oroligheterna dog ut av sig självt relativt snart. Bland de vita som drabbades fanns en ung flicka som togs tillfånga. Hennes namn var Abbie Gardner och det hus hon senare byggde åt sig står kvar här än idag på samma plats i Arnolds Park, som är ett mycket naturskönt område invid West Okoboji Lake. Det här huset besökte vi även om varken själva huset eller dess Visitor Center inte var öppet för besökare just då.

Men så var det upp i bussen igen och färden fortsatte österut mot nästa övernattning, som också blev vår sista i Minnesota. Här skulle vi ha våra sista kontakter med det stora siouxupproret och vi kunde berätta om det lilla Fort Belmont, som låg nästan granne med det hotell vi snart skulle anlända till, men som tyvärr inte skulle vara öppet enligt våra informationer. Vi kunde också berätta om de öden som i ett sent skede av kriget drabbade norska invandrare i Des Moinesflodens dalgång. Några platser kunde vi inte besöka, då de ligger för avsides från vår färdväg. Men i staden Jackson, där vi skulle övernatta, har man i en liten stadspark bevarat ett av dessa nybyggares hus. Den vägvisning vi hade från kartprogrammet stämde dock inte riktigt och vi irrade runt en del i den lilla staden innan vi fick lov att stanna och fråga. Så småningom letade vi oss dock fram till Mikkel Olson-Slaabackens lilla stuga, som låg på andra sidan floden och på en gata där vi såg att Ray blev bekymrad för hur han skulle kunna vända med bussen. Men vi hoppade ändå ut och tog våra bilder på stugan, medan Ray och Hans-Olof försökte fråga förbipasserande var bussen lättast kunde vändas. Det ordnades och medan den processen pågick kom en man fram till oss. Det visade sig vara han som ansvarade för det stängda Fort Belmont och när han fick klart för sig vilka vi var och vad vi var ute efter, så erbjöd han sig att omgående att ta oss med ut till fortet och öppna speciellt för oss. Ibland har man tur...

Så efter att snabbt ha stannat till vid hotellet och checkat in, så var det bara att trava iväg den halva kilometern nerför vägen mellan majsfälten till den lilla park, där en replik av Fort Belmont nu står. Behållningen var dock det lilla, men intressanta museum som också fanns på platsen, samt ett så kallat "sod-house" från prärien. Ett hus byggt av grästorv.

Dag 8. Jackson MN till Dubuque IA; 53,6 mil

Tisdag 14 augusti (08:00 – 17:20).

Framför oss låg nu den längsta dagsetappen. Hela förmiddagen var egentligen inget annat än en transportsträcka. Och vägen gick rakt österut längs Minnesotas södra gräns mot den mäktiga Mississippifloden. Den stora floden korsades så småningom, efter att sista biten ha passerat igenom ett vackert lövträdslandskap med häftiga utförsbackar från den lite tristare högplatå vi hela förmiddagen hade strävat fram över. I staden La Crosse, med anor från den tidiga pälshandelsepoken vid övre Mississippi, belönades vi så med en välbehövlig hamburgare på Burger King. Härifrån gick det sedan söderut, parallellt med floden till en plats strax före den lilla staden De Soto. Här lyckades vi hitta avfarten till den park där floden Bad Axe rinner ut i Mississippi. Då vet alla som har studerat indiankrigshistorien, att vi är framme vid den plats där Black Hawks krig slutade i och med en förfärlig massaker på hans flyende folk, när de försökte ta sig över floden här i augusti 1832. Platsen som minner om så mycket grymhet ger idag intryck av stillhet och skönhet och man har svårt att föreställa sig att så mycken hemsckhet har utspelat sig här en gång i tiden. Vi hinner senare också som hastigast stanna till uppe vid huvudvägen, där minnestavlor talar om Black Hawks krig och den svåra massaker som avslutade kriget.

Härifrån följde vi sedan den mäktiga Mississippi söderut och passerade över floden vid Lansing och då återigen befann oss i Iowa. Vidare söderut genom den lilla byn Harpers Ferry. Inte det Harpers Ferry som är berömt från Inbördeskriget

förvisso, utan ett litet turistorienterat flodsamhälle med många sommarstugor längs flodstranden. Vårt närmaste mål var Effigy Mounds National Monument, där vi möttes av en park ranger som tog oss med ut längs en vandrings slinga där han berättade om de gravkullar som är grunden för denna anläggning. Kullar som är betydligt mindre än vad jag hade föreställt mig. Ska man vara lite elak kan man kanske konstatera, att de flitigt förekommande myggorna nästan var större än jordkullarna... Men det ska också sägas i all ärlighet, att vi inte gav oss tid att vandra hela vägen ut till de platser, där större kullar formade i olika djurformationer är belägna.

Tiden var nu så långt liden, att ett tänkt besök vid Fort Crawford Museum, i staden Prairie du Chien, fick hoppas över, då de stänger redan klockan 16.00. Men vi fick ändå ta oss över floden här för att utnyttja de större vägarna på Wisconsin sidan, då vi fortfarande hade en dryg timme kvar till nästa övernattningsställe, som var ett Best Westernhotell i staden Dubuque och vi hade haft en lång dag.

Dag 9. Dubuque IA till Chicago IL; 51,4 mil

Onsdag 15 augusti (07:50 – 17:35).

Åter en lång dag, varför vi hade begärt att vårt första besöksmål, Apple River Fort, i staden Elisabeth, skulle öppna en halvtimme tidigare för oss. Så skedde också och vi togs emot av Dan Tindell, klädd som en soldat från 1830-talet och Black Hawks krig. Vi fick först en presentation av anläggningen i deras Interpretive Center inne i staden, för att sedan, med den stora bussen tränga oss igenom skogen ut till själva fortet någon kilometer utanför staden. Allt gick väl och Dan kunde snart guida oss runt i det lilla fortet och berätta om när Black Hawk och hans krigare anföll fortet i juni 1832. Väl tillbaka inne i deras museum var snart en livlig handel igång, då här fanns en hel del intressanta saker i deras giftshop. Bland annat en fin pärlbroderad knivslida, som nu hänger på en vägg här hemma.

Det var en bra start på dagen, men nu gällde det att skynda vidare. Vårt nästa besök, Hauberg Indian Museum, i staden Rock Island, Illinois, skulle enligt den information vi uppsnappat ha lunchstängt mellan 12.00 till 13.00 och vi hade nu knappt om tid. Väl framme skulle det dock visa sig att det inte var något problem. Damen som skulle ta hand om oss hade tagit med sig lite matsäck, så vi behövde inte oroa oss för det. Damen, Beth Carvey, tog oss sedan med igenom museets samlingar. Ett museum uppbyggt ungefär som ojibwemuseet i Mille Lac, med ett antal dioramor som berättade om sac- och foxindianernas kultur. Utanför en mycket fin staty av Black Hawk.

Nästa stopp, efter ytterligare en oundviklig hamburgare, skulle bli Lowden Memorial State Park, i närheten av den lilla staden Oregon, Illinois. Här, i den natursköna parken på höjderna ovanför Rock River, har man satt upp en jättestatya i betong som från början bar avsedd att hylla Amerikas urinnevånare generellt, men som genom åren mer och mer har kommit att förknippas med Black Hawk, även om porträttligheten helt saknas.

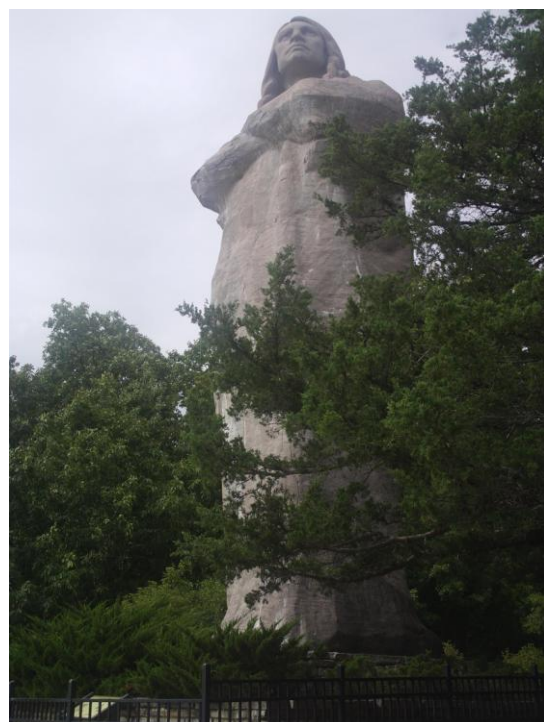
Härifrån är det bara en kvart till nästa stopp vid ännu ett krigsminnesmärke. Den här gången Stillmans Run, som är namnet på den drabbning som startade Black Hawks krig 1832. Här finns ett mäktigt imponerande monument och separata gravstenar för alla de vita ur styrkan Illinois Mounted Rangers som stupade här.

Så kunde vi inte dra ut på det längre. Nu skulle vi tränga oss in i storstaden Chicago. Vi hade en och en halv timme på oss att dra andan, innan vi skulle rakt in i smeten så här en onsdagseftermiddag, mitt i värsta kvällsrusningen. Men det gick bra. Ray har varit här förut och det flöt på rätt så bra ner mot downtown. Här var andra stoppet där vi skulle stanna två nätter på samma hotell. Några hade stämt träff med släktingar här. Chicago var en riktig svenskstad till en början och många svenskättlingar bor följaktligen fortfarande kvar här. Vårt hotell, Best Western Grant Park, låg mycket fint längs Madison Avenue, med en fin park på motsatt sida och den jättelika Lake Michigan strax bortom. Vi hade faktiskt sjöutsikt från hotellrummet. En del lockas naturligtvis av en storstad med ett sådant rykte, medan andra känner sig mera bortkomna. En liten rundvandring fick det ändå lov att bli innan kvällen.

Dag 10. Kvar i Chicago IL; 51,4 mil

Torsdag 16 augusti

Här blev det nu sov morgon. Men inte så länge, för klockan 9.00 skulle vi vara på det jättelika Field Museum of Natural History. Men det ligger nästan på gångavstånd från hotellet, så det tog inga tider att komma dit. I och för sig hade vi till och med kunnat gå dit, men vädrets makter gjorde att det blev en busstur. Resans enda åskväder drabbade oss den här morgonen. Regnet låg helt vågrätt i luften och paraplyer var inte ens att tänka på. Men vi kom relativt torrskodda

fram till museet och medan vi gjorde våra rundor i den indianska avdelningen så drog ovädret vidare. Fields är berömt och det med rätta. Det är jättelikt och den indianska avdelning gör verkligen skäl för sitt rykte. Speciellt de samlingar som finns här i Nordvästkustavdelningen.

Från ett stort museum till ett litet museum. Det är nog inte många som vet om Mitchell Museum of the American Indian och det var sannerligen inte lätt att hitta hit. Vi hade förvisso rätt adress i GPS-programmet och vi var på gatan ett par gånger utan att hitta byggnaden. Men till slut var det någon uppmärksam resedeltagare som såg den lilla skylten och där låg det, inklämt i ett vanligt villakvarter, utan parkeringsmöjligheter. I varje fall inte avsedda för en stor buss. Men vi hoppade av och lät Ray fixa parkeringen på egen hand. Här hade vi inte föraviserat att vi skulle komma, så personalen såg alldeles förskräckta ut, när vi ramlade in i det lilla museet. Men så småningom lugnade man ner sig och då vi själva endast ville gå runt och titta på utställningarna på egen hand så var det inga problem. Det är alltså ett litet museum, men man har ändå tämligen fina samlingar och besöket blev lyckat.

Därmed hade vi klarat av dagens program och resten av dagen var fritt för var och en hur man ville disponera. Många var tillbaka en gång till på Field Museum, medan andra tog tillfället i akt att se storstaden Chicago, eller bara ta det lugnt i kvarteren närmast hotellet.

Dag 11. Chicago IL till LaFayette IN; 37,0 mil

Fredag 17 augusti (08:00 - 17:10)

Så skulle vi ta oss ut ur Chicago. In hade gått relativt lätt. Nu visade det sig att det blev inga större svårigheter ut heller. Det flöt på bra, men vi såg hur det stod mer eller mindre stilla i den andra riktningen, på väg in i staden alltså.

Det här var dagen då vi skulle komma att förlora en timme. Strax öster om Chicago går nämligen tidzonsgränsen mellan Central Time och Eastern Time, vilket betydde att vi fick skruva fram våra klockor en timme. Därav planeringen av den relativt sena ankomsten till vår övernattningsplats, trots att sträckan "bara" är 37 mil.

Första stoppet blev i den lilla staden Niles, Michigan. Här skulle vi söka upp det likaså lilla Fort St. Joseph Museum. Här finns nämligen en raritet, eller snarare två, skulle det visa sig. Först och främst var vi här för att se ett dussin teckningar som Sitting Bull hade gjort under tiden då han satt i krigsfängeläger vid Fort Randall, 1882. Och visst fick vi se dem. Men en ännu större upplevelse var att också se en så kallad "tipi lining", alltså det tygstycke som hängde runt väggarna på insidan av en tipi. Och det här var ingen vanlig tipi lining, som vilken som helst. Det visade sig nämligen vara en lining dekorerad över hela ytan med de allra finaste krigsmålningar. Och inte nog med det. Nu påstår man att liningen har tillhört ingen mindre än hunkpapakrigaren Rain in the Face och att det är han själv som har målat sina egna krigarbragder på den! Det verkar inte som att damen i museet hade den ringaste aning om vilken raritet det här är, om det nu verkligen kan dokumenteras att den tillhört Rain in the Face... Tyvärr var det fotoförbud i museet och jag har inte lyckats lokalisera några andra foton av denna raritet från St Joseph Museum heller. Dock verkar Broocklyn Museum ha något liknande (vilket måste undersökas närmare - kan det eventuellt vara samma, som har varit utlånad?).

Nästa besökspunkt var en chansning. Men vi lyckades. Efter att ha slingrat oss fram på smala, krokiga landsortsvägar, frågat oss fram och till slut fått hjälp av en person som körde före oss, så hittade vi det. Chief Menominee Memorial. Mitt ute i skogen står den. En stor staty av potawatomihövdingen Chief Menominee, vars folk tvångsförvisades härifrån till Kansas år 1838. Det här lär vara den första staty av en indiansk ledare som rests i USA.

Efter det här äventyret passade det bra med en hamburgare i staden Argos, för att en och en halv timme senare besöka slagfältet vid Tippecanoe och Tippecanoe Battlefield Museum. Då har vi förflyttat oss ytterligare några årtionden tillbaka i historien och möter här för första gången den välkände shawneeledaren Tecumseh. Det block av indiankrigshistoria vi därmed tar oss an kan kallas "Indiankrigen i Ohio".

Övernattning sker sedan på ett Quality Inn i staden LaFayette, IN.

Dag 12. LaFayette IN till Findley OH; 40,6 mil

Lördag 18 augusti (08:30 - 16:45)

Trots att vi har en lång körsträcka i dag startar vi inte förrän klockan 08:30. Det gör vi för att vårt första besök blir det stora och välkända konstmuseet, Eiteljorg Museum of American Indian, i storstaden Indianapolis. Och de öppnar inte förrän klockan 10:00, normalt sett, men har lovat att ta emot oss någon halvtimme tidigare. Det här blir också den sydligaste punkten på vår resa. Vi är då på samma breddgrad som Mallorca! Och här är det varmt, med en strålande sol. Besöket på museet började lovande, med en fullödlig, men ändå välavvägd introduktion av museets Vice President och Chief Curator Officer (fina titlar - jag är ju bara "överhövding") James Nottage. Tyvärr lämnade han därefter över oss till två volontärer, som nu hade i uppdrag att guida oss runt i samlingarna. Vi som hellre hade velat gå på egen hand och spana in det vi tyckte var mest spännande. Men det var bara att foga sig. Dock kunde man snart konstatera, att grupperna i svansen bakom guiderna hade en tendens att minska efter varje hörn som passerades. De två timmar vi hade anslagit här försvann snart och det är bara att gratulera alla som smög sig iväg på egen hand och hann fotografera allt. För här var det faktiskt tillåtet att fotografera! Och till och med med blix! Undrar hur sådana beslut tas egentligen, så olika som det är på alla museer?

Så var det bara att ta sikte på staten Ohio. Men först en hamburgare i Yorktown. Därefter ytterligare en timme i bussen och vi kommer till den lilla staden Fort Recovery. Det här är platsen för två av de viktigaste striderna om herraväldet i Ohio. Den första en fruktansvärd förlust för de vita, där i stort sett hela general St Clair's 1400 man starka armé sattes ur spel av Little Turtle's knappa tusental indianer här på Wabashflodens stränder. Den andra striden dock en gruvlig revansch för de vita, nu under ledning av general Anthony Wayne - "Mad Anthony" kallad, som med några hundra man lyckades hålla stånd i det lilla fort man hade byggt här efter St Clair's debacle. Ett fort som alltså blivit kallat Fort Recovery. Den här drabbningen har av många ansetts vara avgörande för att indianernas initiativ definitivt

bröts och de vita till slut kunde tvinga bort dem från hela området.

Som ett minnesmärke har man här låtit bygga upp ett museum och en replik av delar av fortet. Inte speciellt imponerande, även om man relativt nyligen hade låtit rusta upp museet med figurer av soldater och indianer i naturlig storlek. Så mycket mera imponerande är då i stället det jättelika monumentet i Monument Park.

Dagens övernattnings skedde sedan på ett Quality Inn, i staden Findley, Ohio.

Dag 13. Findley OH till London, Ontario; 40,4 mil

Söndag 19 augusti (07:30 - 17:15)

Den här dagen ska vi resa "utomlands". Vi kommer nämligen att befinna oss i Kanada innan dagen är över. Men först ska vi hinna med ett par stopp på USA-sidan. Så vi startar mot nordost och tar oss in i staten Michigan. Första stoppet blir platsen för slaget vid Fallen Timbers. En plats som ligger alldeles i utkanten av stålstaten Toledo. Själva slagfältet är inte tillgängligt för besökare, men ett oerhört imponerande monument har rests på en mycket naturskön plats en bit därifrån, på höjderna ovanför den vackra Maumee River. Antagligen körde vi lite fel, så att vi kom in från baksidan. Men vi hittade fram i alla fall.

Så tillbaka ut på Toledo - Detroit Expressway och snart närmar vi oss staden Monroe. Den stad där general Custer mötte sin blivande hustru, Libby. Vi gör ett kort stopp inne i staden för att fotografera den stora rytterstatyn av generalen, som man har rest intill River Raisin. River Raisin Battlefield Park hoppade vi dock över, då man inte har sitt Visitor Center öppet så tidigt på söndagar.

Nästa stopp hade jag personligen sett fram emot. Vi skulle ge oss in i storstaden Detroit och söka upp Detroit Institute of Arts. En jättestor anläggning som innehöll oerhört mycket. Men den indianska avdelningen, som jag hade väntat mig mycket av, visade sig inte vara alltför imponerande. Men här fanns annat att se och en del av deltagarna fick säkert valuta för pengarna här också. Dessutom passade vi på att intaga dagens lunch i museets restaurang.

Från Detroit tar man sig sedan via den stora bron Ambassador Bridge över till den kanadensiska sidan. Här var det alltså passkontroller, vilket inte vållade några större bekymmer. Här skulle vi nu hinna med ytterligare två platser innan kvällen. Så vi var tacksamma för att gränspassagen gick så pass smidigt.

Det första av dessa två stopp var i något som heter Tecumseh Monument Park. Det ligger i närheten av den plats där det som kallas "Slaget vid Thames" utspelade sig och där shawneehövdingen Tecumseh stupade. Platsen hittades och vi fick våra bilder av monument och minnestavlor, samt av den kanadensiska flaggan som ändå inte ville blåsa ut riktigt i det sommarvarma och stilla vädret.

För att komma till vårt sista stopp fick vi på nytt ge oss ut på små skogsvägar med den stora bussen. Men fram kom vi och det också i tid. Här hade vi hela tiden varit lite bekymrade för tiden, trots att vi hade haft en tidig start, då vi visste att de normalt skulle stänga klockan 16:30. Men vi hade varit i kontakt med dem och de hade lovat att hålla extra öppet för oss. Allt fungerade och vi fick en guide med oss ut i den lilla parkanläggningen där man hade byggt upp en irokesby så som den kan ha sett ut en gång i tiden, med ett antal långhus kringgårdade av en palissad. Byn kallas Ska-Nah-Dot och ligger i en naturpark som kallas Longwoods Road Conservation Area. Det här innebär att man har minst lika stort fokus på naturen och växterna här som på de indianska kulturerna. Så, trots att den indianska delen inte var särskilt imponerande, drog det ändå ut på tiden, då vår guide var mera intresserad av att visa oss alla växter i området. Så intresserad att det var svårt att få stopp på henne.

Men till slut kom vi ändå iväg och efter ytterligare en knapp halvtimmes bussfärd rullade vi i alla fall in i staden London, Ontario, där vår övernattnings skulle ske på ett Days Inn.

Dag 14. London, Ontario till Niagara Falls City; 20,6 mil

Måndag 20 augusti (08:00 - 11:45)

Som framgår av den planerade restiden ovan så var det här bara en halvdag i bussen.

Under den tiden skulle vi hinna med två stopp. Det första vid Woodland Cultural Center, alltså ytterligare ett museum som berättade om Irokesernas historia och kultur. Om guidningen under gårdagens besök vid Ska-Nah-Dot Village hade varit lite av en besvikelse, så var de två irokesflickor som här tog hand om oss och guidade oss genom sitt fina

museum helt fantastiska och besöket blev därför lite längre än beräknat. Men här fanns det inga önskemål om att avbryta i förtid.

Alldeles intill museet ligger så en kyrka som heter Mohawk Chapel. Själva kyrkan skulle enligt den information vi hade vara stängd vid den här tiden. Men på kyrkogården ligger den omtalade irokeshövdingen Joseph Brant begravd, så vår plan var att bara stanna till och söka upp den graven. Den var heller inte alls svår att hitta, även om man hade satt upp stora järnstaket omkring den, så att man knappast ens kunde komma åt att ta några bilder. Så här tog det inte så lång tid, förrän någon ändå var framme och kände på dörren till kyrkan. Och si, den var öppen! Men där inne pågick just en ceremoni, så vi kunde inte få komma in. Men om vi bara väntade fem minuter... Fem minuter som nog blev till både tio och kanske femton. Men sedan öppnades dörrarna och sällskapet strömmade ut. Sedan bjöds vi in och fick en helt oplanerad, men mycket intressant presentation av kyrkan, dess historia och betydelse. Mycket intressant.

Resten av dagen skulle användas till att riktigt uppleva turistmagneten Niagara Falls från alla vinklar och vrår. Så

skedde också även om vi nu anlände till Niagara Falls City, eller City of Niagara Falls som är dess officiella namn, lite senare än planerat och att incheckningen på hotellet blev lite rörig och tog lite tid. Men sedan var det fritt fram att på egen hand ströva runt och beskåda de magnifika fallen på alla de sätt och med de medel som turistmyndigheterna här har lyckats tänka ut.

Vårt boende var kanske ändå det som var det mest imponerande. Från ett rum med panoramafönster på 18:e våningen i Embassy Suites hade man en sådan utsikt över såväl det Amerikanska Fallet som det jättestora Hästskofallet, att man bara satt där i stum beundran. På kvällen också en fin middag, där vi hade bokat bord i förväg på hotellets restaurang, The Keg, på nionde våningen, med utsikt över fallen genom de stora panoramafönstren. Här kunde man sedan sitta och se hur ljusen tändes under fallen, som då skiftade i olika färger. Imponerande..!

Dag 15. Niagara Falls City till Utica, NY; 43,1 mil

Tisdag 21 augusti (08:00 - 18:20)

En lång dag låg nu framför oss. Men först skulle vi ta oss tillbaka till USA. Vi hade alltså en gränsövergång med passkontroll till att börja dagen med. Det skulle väl inte vara något problem. Det hade ju gått smidigt att ta sig från USA till Kanada, så det borde väl inte vara något bekymmer i andra riktningen heller. Men... Ja, det som hände är ju närmast pinsamt, egentligen. Alla rann snabbt och enkelt igenom kön vid passkontrollen, utom jag!!! Jag blev stående hos en passkontrollant som vände och vred på mitt pass och körde det om och om igen i sin streckkodsläsare, utan att tydligen bli nöjd. Efter mycket om och men förklarade han, att jag inte hade fyllt i några inreseansökningar till USA. Men jag hade ju just varit i USA och skulle bara följa med den övriga gruppen upp genom Kanada under ett par dagar?!? Jo, men eftersom han inte kunde hitta någon inresestämpel till USA i passet, så hade jag alltså inte varit där tidigare... Logiskt i och för sig, men man kan ju undra vad alla dessa ESTA-dokument och gruppdeltagarlistor, vi i förväg hade försett myndigheterna med då hade för funktion. Och vad har de sina datorregister till, om de inte kan se att jag hade passerat in den 7 augusti? Jag drog mig då till minnes att jag, när vi då den 7 augusti anlände till USA, inte hade fått mitt pass stämplat. Varför vet jag inte. Men man tror ju att tjänstemännen vet vad de gör. Något man definitivt **inte** ska lita på! Vad göra nu då? Jo, iväg till ett annat bord, där hela proceduren med ifyllande av inresedokument, försäkringar på heder och samvete att jag varken var spion eller terrorist, suttit i fängelse eller någon gång tidigare blivit utkastad från USA, nya fingeravtryck och ögonfoto, allt skulle upprepas. Undrar hur många datafiler med mina

fingeravtryck de nu har... Så småningom blev det ändå klart och lilla jag fick allra nådigast tillåtelse att åka in i USA igen om jag betalade sex dollar! Frågan var väl bara om bussen fortfarande stod kvar där ute på parkeringen...

Jodå, den fanns där.. och alla undrade naturligtvis vad jag höll på med... Största problemet var att det hade tagit tid. Och tid var något vi hade ont om denna dag. Det var speciellt vid vår näst sista programpunkt för dagen som det var kritiskt med tiden. Men för nu var det bara att komma iväg så fort som möjligt.

Första stopp nu var Old Fort Niagara, som ligger mycket vackert i en park, alldeles vid stranden av Lake Ontario, just där vattnet som kommit från Lake Erie och som har störtat sig nerför Niagarafallen, nu rinner ut i Lake Ontario. Stora delar av fortet, från 1726, har bevarats och är i ett mycket fint skick. Imponerande byggnader och här och var guider i dåtida soldatuniformer som visar och berättar. Inte så mycket om indianer, men ändå ett viktigt bidrag till militärhistorien om Amerikas tillblivelse.

Före lunch skulle vi sedan även hinna med ännu en kulturpark. Det gällde senecairokesernas kulturpark Ganondagan State Historic Site. Här finns förutom ett tämligen litet Visitor Center med en giftshop och några få museimontrar också ett stort långhus, med en riklig utrustning av allt det man inte får rum med inne i museet. Det är i dagsläget allt, men här har man stora planer på utbyggnad av ett stort kulturcenter som säkert blir bra när det blir färdigt - eller kanske snarare - om det blir färdigt!!! Först gäller det bara att tiggas ihop tio miljoner dollar!!! Men man räknar kallt med att kunna öppna våren 2014. Så då får vi väl komma tillbaka... Planerna, som de ligger i dag, tyder på att något stort är på gång. Här fick vi en guide med oss ut till långhuset, som berättade om senecas livsstil och visade och förklarade

allt runt många av de saker som lång utplacerade i långhuset.

I Farmington var det sedan dags att välja mellan Subway eller McDonalds för en välbehövligh lunch, innan vi skulle hasta vidare till oneidairokesernas kulturcenter Shakowi Cultural Center. Dagen var redan långt liden och här hade vi en och halv timme att köra, delvis på småvägar, innan vi var framme. Man stänger redan klockan halvfem, men man hade lovat oss att hålla öppet extra för oss. Ändå ville vi naturligtvis inte vara alltför sena. Nu gick det bra. Vi hittade fram och blev väl mottagna av Kandice Watson, Oneida Nation Education and Cultural Relations Director, som berättade för oss om stammen och reservatet och det lilla, men mycket fina, museum vi nu befann oss i. Till en början talade hon till oss som till vilken annan turistgrupp som helst. Men efterhand verkade hon förstå att vi var en grupp med ett stort intresse för och en god kunskap om hennes folks kultur och historia och då blev hon med ens betydligt mera personlig. Vi fick därför en presentation av ett kanske lite annorlunda slag och jag tror att det var många i gruppen som blev rätt så gripna av hennes öppenhjärtiga berättelse. Att det sedan handlades hej vilt i hennes giftshop spädde säkert också på hjärtligheten och jag tror att hon var minst lika glad och tacksam som vi var och att hon inte ångrade en sekund, att hon hade ställt upp på övertid för att ta hand om oss.

Så skulle vi enligt programmet göra ytterligare ett stopp, innan vi kom till dagens övernattningsplats. Det var platsen för det blodiga slaget vid Oriskany, med sitt stora minnesmärke. Men klockan hade nu hunnit bli så mycket, att vi egentligen inte hade tid med det. Dessutom var grindarna till parken stängda, när vi kom förbi, så det får alltså bli en annan gång. Tänk så det kan bli, när inte ens reseledaren, som ska gå före med ett gott omdöme, inte ens kan hålla reda på sina stämplat i passet...

Days Inn, i staden Utica, hade i alla fall en säng åt honom. Så dagen slutade trots allt positivt.

Dag 16. Utica, NY till Johnstown, NY; 18,5 mil

Onsdag 22 augusti (08:00 - 16:30)

Som synes är det här en av de kortaste dagsetapperna, vad avståndet beträffar. Men det är genomgående småvägar och vi ska samtidigt hinna med mycket, så dagen kommer ändå att fyllas till bredden. Det första stoppet är ett mycket fint konstmuseum. Fenimore Art Museum, i staden Cooperstown. Jodå, det har fått namn efter den kände författaren James Fenimore Cooper, som skrev "Den Siste Mohikanen". Ett problem för vår tidsplanering var att de egentligen inte öppnar förrän klockan 10.00, men efter en förfrågan från oss hade de lovat att öppna redan klockan 09.00. Allt fungerade också och vi fick komma in direkt. Det här är ett fantastiskt museum, med flera olika konstinriktningar som American Indian Art, American Folk Art, American Fine Art och Fotografi. Dessutom finns det en del som är inriktad mot områdets jordbrukshistoria, Farmers Museum, som är en speciell byggnad, där vi inte gjorde något besök. Nu var det huvudsakligen deras fantastiska indianska samlingar som var intressant för de flesta. Och här får man sitt lystmäte, då stora delar av den jättelika samlingen som det Santa Fe-baserade paret Thaw har skänkt - "The Eugene and Clare Thaw Collection of American Indian Art". Här finns allt! Och det är tillåtet att fotografera!!! Här räckte naturligtvis inte

tiden till riktigt. Men det bjuder vi på. Visserligen har vi en tid att passa sist i vårt program den här dagen, men det får vi lösa senare på något sätt.

Ett sätt var att direkt ta beslut om att hoppa över nästa inplanerade stopp. Vi skulle nämligen passera platsen för det som har kallats Cherry Valley Massacre. En strid där engelska styrkor tillsammans med irokesiska krigargrupper angrep ett litet fort och en by i Cherry Valley den 11 november 1778, under Revolutionskriget. Det var ett blodigt angrepp och ett drygt fyrtiotal amerikanska kolonister och soldater dödades. Vi passerar också platsen, men då det inte finns något att se mera än ett minnesmonument och en informationsskylt, så bestämde vi att inte stanna.

I stället skyndade vi vidare till Iroquois Indian Museum, på en liten plats som heter Howes Cave. Det här är i och för sig ett fint museum. Byggt i en form som ska påminna om ett långhus. Inte alltför stort och det känns som att en del börjar bli en aning mätta nu. Men det var tillåtet att fotografera, så man får väl börja analysera alla bilder så

småningom för att komma ihåg vad man har sett.

Sedan var det direkt upp i bussen igen för att börja lyssna på ett långt föredrag om den saligförklarade Kateri Tekakwitha, mohawkkvinnan som snart kommer att bli helgonförklarad.

Föredraget fick delas i två delar, då tiden redan var långt liden och en lunchhamburgare i staden Cobleskill satt bra, innan vi efter att ha hört resten av föredraget svängde in på platsen där Kateri levte och verkat.

Ännu ett besök skulle nu hinnas med. Johnson Hall State Historic Site är platsen där den omtalade Sir William Johnson styrde och ställde med såväl järnhand som vänlighet och stort förstånd. Själva byggnaden är imponerande. Inredningen är i allt väsentligt bevarad. Här blir man guidad runt i hela huset och får höra hela den fantastiska historien om Sir William och hans irokesiska folk,

för vilka han var närmast som en gud.

Därmed var den hektiska dagen slut och vi tog oss direkt till staden Johnstown och vårt hotell Microtel Inns & Suites.

Dag 17. Johnstown, NY till Branford CT; 41,3 mil

Torsdag 23 augusti (07:30 - 17:20)

Om gårdagens vägsträcka var en av de kortaste så har vi nu framför oss en av de längre. Därför får starta redan klockan 07:30. Allt för att hinna fram i skaplig tid till vår nästa övernattning. För att få tidsschemat att gå ihop har vi ändå fått lov att be om extra öppethållande både vid dagens första besök och vid det sista. Så det här är inte bara en lång dag, utan också en något stressig dag för oss arrangörer.

Det första besöket är ett som jag personligen har sett mycket fram emot. Fort William Henry. Ja, just det, fortet som figurerar i Coopers historia om Den Siste Mohikanen. De flesta har säkert sett filmen, som ger en mycket dramatisk bild av hur Markis de Montcalm lät sina franska styrkor bombardera och belägra överste Monroes engelsmän i det mäktiga fortet under flera dygn. Nu skulle vi alltså själva få se hur fortet ser ut. Som alltid när man har förutfattade meningar om något blir det ofta något helt annat. Det började med att portarna var låsta trots att de hade lovat att öppna speciellt för oss klockan 08:30! Så här fick vi snällt vänta till klockan blev nio. Där försvann den extra halvtimmen vi hade jagat upp folk tidigare. Men så småningom kom vi ändå in och ingen visste naturligtvis något alls om att vi skulle komma... Till råga på allt visade det sig att några living history-aktiviteter skulle inte ske förrän klockan 10:00. Själva fortet är inte speciellt imponerande, så att springa runt det var snart gjort. Som tur var fanns det dock en jättestor giftshop, så de flesta försvann in där. Men, men, men... säg den glädje som varar. Taffligare giftshop får man leta efter. Rena rama High Chaparral, med leksaker och billigt turistkrams i hylla efter hylla. Okey, vi fick till slut ändå se hur man laddar och avfyrar en kanon, vilket väl får anses som besökets enda riktigt positiva händelse.

Det var meningen att vi nu skulle ha tagit en liten vandring för att titta på minnesmärket över det som kallats "Battle of Lake George". Men för att i någon mån ta igen lite av den förlorade tiden hoppade vi över det.

Vi hade nu en tämligen lång transport söderut. Ungefär halvvägs till vårt nästa besök passade det därför bra med en hamburgare igen.

Eftermiddagens första besök höll också på att spåra ur. Damen som tog emot oss vid Institute of American Indian Studies (IAIS) blev alldeles skrädd när vi plötsligt vällde in 29 personer i det lilla museet. Hon vägrade att ta emot oss med motiveringen att hon snart skulle lämna lokalen för att ta hand om skolgrupp. Hon påstod med bestämdhet att hon inte visste att vi skulle komma, trots att vi hade papper med oss och kunde visa att vi hade förbokats. Men sedan vi upprepade gånger hade förklarat för henne, att vi inte behövde någon guidning, gav hon med sig och lät oss komma in i utställningen. En utställning som vi tämligen snart hade gått igenom.

Dagen avslutades sedan med ett besök vid Peabody Museum, som är en del av det stora Yale University, i New Haven, CT. Det var här den lite snaskiga historien om att Geronimos kranium skulle ha förvarats under många år. En historia som vi dock valde att inte beröra. Museet hade en hel del fina indianska samlingar av mera seriös natur och besöket blev bra.

Vår övernattnings skedde sedan på ett stort Days Inn, i staden Branford, strax öster om New Haven.

Dag 18. Branford CT till Middletown RI; 19,9 mil

Fredag 24 augusti (07:45 - 17:20)

Återigen hade vi en tämligen kort körsträcka, men ändå en lång dag, med ett välmatat program och en del tämligen små vägar att slingra oss fram på. Därför hade vi ånyo en lite tidigare start än vanligt. Staterna här nere, när vi närmar oss Atlantkusten, är tämligen små, men vi ska ändå fortsätta att kryssa oss fram genom Connecticut under större delen av dagen, innan vi så småningom landar i staten Rhode Island.

Efter en knapp timmes färd stannar vi först vid något som heter Royal Mohegan Burying Ground. Alltså en gammal begravningsplats, där vi ser ett minnesmärke över den berömde mohegedaren Uncas. Inte så långt därifrån ser vi sedan i en vacker park platsen för det som kallas Uncas Fort.

Efter ytterligare några minuters förflyttning slingrar vi oss på små byvägar fram till det lilla Tantaquidgeon Indian Museum. Ett litet, men tämligen intressant museum, där vi möttes av två killar som välkomnade oss och berättade lite om museets historia. Även om museet är väldigt litet, har man här väldigt stora samlingar av hög kvalitet. Ute på bakgården har man dessutom iordningställt ett par wigwams kringgärdade av en palissad.

Härifrån var det rakt ut i skogen på allvar. Strax intill det otroligt stora Foxwoods Casino ligger pequotstammens moderna och påkostade museum, The Mashantucket Pequot Museum. Här tas vi emot av en proffsig museivärd, som med sin walkie-talkie i högsta hugg, dirigerade både oss och - verkade det som - alla andra också i museet. Här är det inte bara museet som är världsklass. Här har man detaljerade regelverk för hur besökare ska slussas runt i den jättelika anläggningen. Så här gällde det att ha öronen på hjälpänn, så att man inte skulle gå fel och villa bort sig i alla trappor och hissar. Kameror var absolut förbjudet och fick obevekligt lämnas in i säkerhetsboxar vid den närmast hotellliknande receptionen. Men när vi så småningom äntligen släpptes på egen hand, så visade det sig att vi klarade oss alldeles utmärkt. Synd bara att man inte får fotografera, för här finns mycket fina dioramor med figurer i naturlig storlek.

Däremot finns det i stort sett inga gamla föremål. Allt är nytillverkade kopior. Men allt är, som sagt, mycket väl arrangerat och synnerligen imponerande. Men med så mycket casinopengar att investera, så kan det ju inte vara så svårt kanske. Här passade vi på att inta vår lunch i museets stora restaurang.

Efter ytterligare en halvtimme på slingriga landsortsvägar stannar vi till och beordrar ut samtliga i bushen. Här väntade en femton minuter lång skogsvandring för att komma fram till platsen där den blodiga drabbningen, som kallas "The Great Swamp Fight", utspelade sig strax före jul 1675. Idag finns här ett monument som berättar om händelsen. Förutom några

foton fick vi alltså också här en nyttig promenad och en del myggbett.

Här är vi nu äntligen inne i staten Rhode Island och också tämligen nära Atlantkusten. En kust som vi i vårt sista besök till och med ska få ögonkontakt med. Det besök det gäller är, som sig bör så här vid kusten, en sommarstuga. Men det är inte vilken liten sommarstuga som helst. Den stenrika entreprenörsfamiljen Vanderbilt byggde sig ett palatsliknande sommarresidens vid Ochre Point Avenue, i Newport, med utsikt över Atlanten. Huset, som är ett femvånings stenhus byggdes mellan åren 1893 till 1895 och kostade då den ansevärda summan av 10 miljoner dollar - motsvarande i

dagens penningvärde omkring 335 miljoner dollar! När huset stod klart 1895, så var det det största och mest påkostade huset i Newportområdet. Det var ett typiskt utslag av den amerikanska överklassens behov av att mäta sig med de rojalistiska och adliga Europeiska släkternas överdåd och det kom också att betraktas som tämligen vulgärt av Europas elit. Här kan man nu gå runt i de nedre våningarna och förvånas över all obeskrivlig lyx. Men det är fotoförbud inomhus, så för illustrationsglimtar blir vi hänvisade till Internet.

Härifrån var det sedan direkt till vårt övernattningshotell i Middletown. Vi kom rätt, trots att jag när jag skrivit ut adresslistan råkat ange en gatadress som ledde till en traktorförsäljare!!!

Dag 19. Middletown RI till Boston MA; 18,5 mil

Lördag 25 augusti (08:00 - 16:20)

Nu hade vi bara en dagsetapp kvar, innan vi hade nått resans slutmål, storstaden Boston, Massachusetts. Men det hindrade inte att vi även den här dagen skulle ha fullt upp att göra längs vägen. Nu befinner vi oss så långt tillbaka i historien som till 1600-talet. Men även från denna tidsepok finns det minnesmärken och intressanta platser att besöka.

Vi började med det som kallats "Det första indiankriget", alltså King Philips Krig, 1675 till 1678. Och vårt allra första besök var en plats långt ute i skogen. Så vi guidade Ray rakt ut i vildmarken på en smal grusväg där trädgrenar skrapade i taket och sikten var i det närmaste obefintlig. Men allt gick bra ända till vi kom ett par hundra meter från den vändplan vi visste skulle finnas vid vägens ände. Då - en grind rakt över vägen! En grind låst med hänglås och omöjlig att komma runt med bussen! Så, vad göra? Ja, vi själva tog oss lätt förbi

grinden genom att krypa genom taggabuskarna vid sidan av grinden. Men hur Ray skulle kunna vända bussen, det var det ingen som visste. Okey, men nu när vi ändå hade tagit oss så här långt, så fotvandrade vi fram till den plats som var föremålet för vår skogsutflykt. Här på sidan av en bergknalle finns en liten urgröpnung i berget som med lite fantasi skulle kunna utgöra en tron - en sittplats. Och mycket riktigt, här sägs det, att wampanoaghövdingen King Philip ofta samlade sin krigare till rådslag och platsen har sedan dess alltså kommit att kallas "King Philips Seat", eller

"King Philips Chair". En "stol" som nu många passade på att provsitta. När alla suttit färdigt var det dags att ta itu med problemet att vända bussen. Ett försök att banka på i huset som tidigare hade härbärgerat det mycket fina museet Haffenreffer Museum gav inget resultat, trots att det stod en bil utanför. Men när vi väl kom tillbaka till bussen så hade Ray på egen hand löst problemet och stod nu färdig att ta oss tillbaka till civilisationen.

Ytterligare ett stopp skulle dock göras ute i vildmarken, även om det inte var så långt från vägen. Men det var ändå tillräckligt svårt att hitta, då skyltningen inte var alltför tydlig. Så vi körde naturligtvis förbi först, men kunde ändå stanna på en plats som inte var mera avlägsen än att vi kunde gå tillbaka till den historiska platsen. Platsen utgjordes åter igen av en liten bergknalle. Händelsen som hade utspelat sig här har gått till historien som "Tillfångatagandet av Chief Annawon", eller "Annawon Rock". Det här var en plats där en av King Philips underhövdingar, Chief Annawon, blev överraskad och tillfångatagen av kaptan Benjamin Church. En händelse som också ledde fram till slutet på King Philips krig.

Efter det här var vi färdiga med skogsäventyr och vårt nästa stopp blev vid en av de mest kända och storskaliga historiska parkerna på östkusten. Det som kallats Plimoth Plantation och som är en rekonstruktion av en av de tidigaste engelska kolonierna på östkusten. Här behöver man flera timmar för att gå runt och se de uppbyggda husen och indianbyn och tala med de historiska guider, som klädda i tidstypiska kläder, finns på plats för att visa och berätta om livet här vid 1600-talets början. Här finns också en restaurang, varför dagens lunch intogs här, innan bussen så tog oss in till staden Plymouth, där en replik av fartyget Mayflower ligger i hamnen.

Från Plymouth var det sedan inte så långt till vårt slutmål, staden Boston och en sista övernattnig.

Dag 20. Hemresedag

Söndag 26 augusti

Så var vår lilla rundtur slut. Men vi gav oss ändå inte. Vårt flyg avgick inte förrän klockan 21.30, så vi hade hela dagen att utnyttja i Boston. Den dagen använde vi till att först, direkt på morgonen, besöka Peabody Museum, beläget inom Harvard Universitys område.

Innan vi lämnade området kring Harvard University gav vi sedan samtliga tid att strosa runt i kvarteren kring Harvard Square, där lämpligen också lunch kunde intagas.

Därefter förflyttade vi oss med bussens hjälp till Bostons historiska del - Charlestown - där man kan besöka platser som Bunker Hill, krigsfartyget USS Constitution, Charlestown Navy Yard, Paul Reveres hus, flera gamla kyrkor och stadens ursprungliga stadshus, med mera. Allt kan nås via en snitslad promenadväg som kallas "Freedom Trail" och där man på olika platser kan träffa på historiska guider som berättar om de gamla tiderna. Också här var det fritt fram att gå på egen hand och leta upp allt intressant. Men en tid var satt då vi skulle samlas vid bussen igen för att en sista gång återvända till hotellet, där vi hade bokat plats i matsalen för en avskedsmiddag. En middag där också en slutsummering gjordes av resan och där avtackningar skedde av såväl oss arrangörer som vår chaufför, som här fick sin välförtjänta dricks. Mycket fina och väldigt uppskattade tackgåvor överlämnades så av gruppen till oss arrangörer och alla uttryckte sin stora belåtenhet med det äventyr som denna resa hade utgjort.

Därefter var det bara att lasta bussen en sista gång för trippen ut till Logan Airport, incheckning och väntan på att Icelandair ånyo skulle lyfta mot Island och Skandinavien. Indianklubbens femte resa hade genomförts enligt plan och samtliga sade sig vara nöjda, om än en aning trötta måhända. Det är sannerligen inga lata semestertrippar de här Indianklubsresorna.

* * *

Bertil Thörn Hans-Olof Ohlsson

INDIANKLUBBEN

Indrianklubbens resa
Östra Skogslandet 2012
i Pipestone MN

